

[Pia Kjærsgaard]

selvfølgelig mændene til gode, og uddannelsesmæssigt er det også begrænset, hvad der er af kvindelige teknikere. Inderigsministeren vil gerne se penge afsat til børnepasning, og boligministeren benytter sig af henstillinger. Det helt store er der jo ikke tale om, og det er vel egentlig meget naturligt.

I min indledning nævnte jeg et brev fra Dansk Kvindesamfund. Hvor har vi en forening, der hedder Dansk Mandesamfund? Er det her egentlig ikke blot et spørgsmål om positiv særbehandling? Egentlig tror jeg, at der er mange mænd, der har det utrolig dårligt i vores samfund på grund af kvindesag og andre sager, men jeg nægter at tro på, at mændene ønsker at starte en debat i Folketinget på det grundlag.

Så kan man se på kulturministerens handlingsplan, der koncentrerer sig om kvinder i Danmarks Radio, kvinder i dansk idrætsliv, kvindelitteratur, kvindeforskning osv. osv. Det har ikke et kvæk med ligestilling at gøre. Det er ikke andet end en fremspacing af alt, hvad der vedrører kvinder. Hvor er kvalifikationskravene blevet af? Skal det kaldes ligestilling, at det paces frem af regeringen på bekostning af, hvad den enkelte ansøger står for af kvalitet? Jeg synes, det er pinligt, at de borgerlige partier med statsministeren i spidsen er hoppet på denne socialistiske vogn.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ordenes demagogi er stor. Ord kan udtrykke poesi, sanselighed, vrede, angst og glæde. Men ord kan også være tomme og floskler. Ord kan være en flot indpakning med meget lidt indeni. Sådan opfatter jeg regeringens redegørelse om ligestilling og i særlig høj grad hr. Helge Adam Møllers tale, som var meget flot, men ganske tom, når man putter virkeligheden på og den praksis, hans parti står for herinde. Vi er dog heldigvis nu kommet så vidt, at ordene giver udtryk for et ønske om ligestilling og et ønske om aktiviteter, der fremmer ligestilling. Ordene er derfor mange og rigtige på papiret, men hulheden klunger hele tiden. Næste skridt i processen må være at få sat handling på og få sat økonomi på de mange og de flotte ord, sådan at der kan ske noget ud over på det verbale plan.

Vi fik en ligelønslov i 1976. I 1986 fejrede vi dens 10-års jubilæum med, at lønforskellene mellem mænd og kvinder var så store som nogen sinde. Vi har en ligebehandlingslov, men kvinder forskelsbehandles. Selv kvinder med lange uddannelser forskelsbehandles. Dansk Magisterforening har lavet en undersøgelse, hvor titlen meget betegnende er: »Højt uddannet: ja – ligestillet: nej!« Den viser, at også kvindelige magistre får det dårligste arbejde, det løse arbejde, og at de oftere end mændene bliver arbejdsløse, selv når man korrigerer for fag og alder. Det er ikke børnepasningen, der stiller sig hindrende i vejen, for kvindelige magistre får færre børn end mandlige magistre. Der skal selvfølgelig sættes ind med uddannelse på alle niveauer, men det er ikke nok, det er ikke tilstrækkeligt. Kvinderne må have fortrinsret ved ansættelse, hvis man skal gøre noget ved det.

Kvinder er oftere end mænd arbejdsløse, og der er flere arbejdsløse kvinder end mænd. Det benægter ingen, men hvad er regeringens strategi? Den siger i hovedsagen blot: kvinde, gå ind i beskæftigelsesfagene. Og regeringen har så politisk besluttet, at beskæftigelsesfag er de traditionelle mandefag lige fra smed til ingeniør, men den glemmer hver eneste gang, vi diskuterer det her emne, at arbejdsløsheden for kvinder inden for de fag er to-tre gange så stor som for mændene. Det er altså ikke en strategi, der er tilstrækkelig, selv om VS også mener, at kvinder skal ind i de fag.

Et fag som sygeplejerske er ikke et beskæftigelsesfag efter regeringens opfattelse, skønt arbejdsløsheden er næsten nul og der mangler sygeplejersker i katastrofal grad. Regeringen har dermed politisk fravalgt muligheden for bedre service på hospitalsområdet. Regeringen har politisk fravalgt en bedre service på institutionerne, lige fra døgninstitutionerne til vuggestuerne, så vi på grund af nedskæringer om ganske få år vil mangle f.eks. socialpædagoger, et fag, som kvinder gerne vil ind i, og som kvalitativt kunne betyde meget.

Socialministerens redegørelse benægter, at ventelister for børns optagelse i en daginstitution skulle have noget med ligestilling at gøre. Det skriver man rent faktisk, selv om man erkender, at pasning af børn er kvinders problem. Moderen bærer klart hovedbyrden,